

Gulliver captiu

Paco Romeu

Introducció / Clàudia Serra



TEATRE
bromera

Premi Ciutat d'Alcoi de Teatre Pep Cortés

ESCENA 1

(Es projecta un vídeo enregistrat amb càmera subjectiva per algú que practica parkour en un espai urbà de recent construcció, sense més concessió a la flora que algunes esquàlides palmeres inserides en totèmiques jardineres de formigó.

Mentrestant, a escena, entra NICO, un jove d'uns trenta i pocs anys. La seua indumentària és grotescament urbana, a mitjan camí entre la d'un hípster i la d'un skater. Porta un casc al cap amb una càmera esportiva acoblada i un bon grapat de caixes de cartó plegades davall del braç. Va muntant-les d'una en una amb frenètic entusiasme: no són massa grans, a penes fan un parell de pams d'alçària. Una vegada muntades les decora com si foren edificis, amb quatre traços ràpids de retolador, i les disposa al centre de l'escena formant una petita ciutat. Exhaust, es tomba al terra, de cara amunt entre les caixes, com un gegant enmig d'una ciutat. Tanca els ulls i s'adorm.

Al vídeo, una parella de policies locals es dirigeixen cap a la càmera.)

ESCENA 2

(NICO dorm plàcidament al terra, de cara amunt, entre les caixes.

Entra TINA, amb una enorme carpeta davall del braç. És prou més jove que NICO, però el seu aspecte, entre punk i zen, li dona l'aire de responsabilitat i maduresa que li falta a aquell. Amb compte de no despertar-lo, deixa la carpeta al terra i se li acosta. Fa una ullada a les caixes de cartó i nega amb el cap amb mig somriure als llavis, com qui reconeix amb llàstima un desgavell alié. Amb els dits índex i del mig de la mà dreta simula un homenet que camina per una cama de NICO i continua pujant-li pel cos fins a arribar-li a frec de coll. Amb un dels dits, li fa un colpet de peu en el mentó. NICO obri els ulls amb placidesa.)

TINA. Bola, Nico.

NICO. Bola, Tina. Tava momint.

(TINA puja a cavall de NICO i li fa un bes als llavis.)

ESCENA 3

(NICO, mig nu, prova diverses disposicions de les caixes i les va comprovant a través del visor de la càmera. TINA, mig nua, revisa uns plànols que du en la seua carpeta mentre rosega un croissant.)

TINA. Nico.

NICO. Sí?

TINA. Què has fet hui?

NICO. No res. Un dia de merda. I tu?

TINA. El de sempre. Primer, les classes; després, tirar currículums. *(Ambdós callen uns segons, cadascú a la seua.)* Alguna cosa deus haver fet.

NICO. Bé, sí. He estat saltant per l'altra vora del riu, per tota eixa zona nova. No hi havia estat mai. Són tot oficines de disseny i pisos de milionaris, una puta merda. He trobat un lloc interessant, una esplanada amb alguns obstacles que pagaven la pena, però al cap de deu minuts han arribat dos policies. Algú els havia cridat. M'han demanat la documentació.

TINA. La portaves?

NICO. No la porte mai, ja ho saps. M'he fet l'imbècil i els he parlat com si fora d'aquell barri. *(Exagerant les eses.)* Ya sabes, como si fuera hijo de una den-

tista y un notario. De seguida han canviat el rotllo. M'han dit no sé què de respectar el mobiliari urbà i del descans dels veïns i jo els he promés que no ho tornaria a fer.

TINA. (*Tancant la carpeta i observant el que està fent NICO.*)
Què estàs cabdellant ara?

NICO. No res.

TINA. És el Gulliver?

NICO. Que no...

TINA. Sí. És el Gulliver.

NICO. Com em coneixes, *bala buta*.

TINA. *Pom si t'haguera marit.*

NICO. És només una idea, quatre coses que m'han passat pel cap. Els vídeos de parkour ja no funcionen com abans, he de provar coses noves.

TINA. També podries provar a buscar treball.

NICO. Els vídeos són el meu treball.

TINA. Ah, sí?

NICO. De què et penses que estem menjant?

TINA. (*Observa un instant el croissant a mig rosegar i el deixa sobre qualsevol lloc.*) *Touché.*

(De sobte, tots dos callen i es miren amb estupor, mentre una sorda remor fa que les caixes de cartó tremolen durant uns breus instants.)

NICO. Ho has sentit?

TINA. Sí.

(Durant uns segons més, tots dos guarden un silenci expectant, trencat pel timbre del telèfon mòbil de NICO. L'agafa i contesta la trucada.)

NICO. Sí? (...) Soc jo. Diga'm. (...) Sí, és el meu germà.
(Commocionat.) Però... No pot ser. *(TINA el mira amb preocupació.)* Sí, sí. Ara mateix vaig cap allà. *(Penja el telèfon, seriós i desconcertat.)*

TINA. Què passa?

NICO. És Sam.

TINA. S'ha mort?

NICO. Pitjor. S'ha despertat.

(TINA i NICO es miren, incrèduls.)

ESCENA 4

(Mentre TINA amuntona les caixes d'un costat, es projecta un vídeo amb unes imatges d'arxiu: un fum de xiquets juga al Parc Gulliver del llit del Túria el dia de la seua inauguració, a finals de desembre de 1990.)

ESCENA 5

(TINA espera, impacient.)

Entra NICO, porta SAM en una cadira de rodes. És un homenot blanquinós vestit amb un pijama d'hospital i amb una carpeta blava sobre les cames. Examina l'escena amb desconcert.)

TINA. Hola. Jo soc Tina.

SAM. *(A NICO, ignorant TINA, mirant per tot arreu.)*

¿Dónde están los papás?

(NICO mira TINA, consternat. Ella li demana paciència amb un gest subtil.)

TINA. *(Agenollant-se al costat de SAM.)* Recordes alguna cosa?

SAM. Claro. Jo sempre me acuerdo de tot.

NICO. Recordes l'accident?

SAM. Quin accident?

NICO. *(Posant-se les mans al cap.)* Mare meua...

TINA. Dignes una cosa, Sam. Quants anys tens?

SAM. Dotze.

TINA. *(Agafant SAM d'una mà.)* Clar que sí. Dotze.

*(SAM li torna el somriure. NICO ix, desesperat,
posant-se el casc amb la càmera al cap.)*